

Evangelí de la solemnitat de la Santíssima Trinitat (A): Quant ens estima Déu!

Evangelí i comentari de la
solemnitat de la Santíssima
Trinitat: “Déu ha estimat tant el
món que ha donat el seu Fill
únic”. Jesús es va encarnar i ens
va redimir per salvar-nos,
perdonar-nos, dur-nos la pau i
l’alegria. En justa
correspondència, hem de
tractar-lo amorosament.

Evangelí (Jn 3, 16-18)

Jesús digué Nicodem:

—Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell. Els qui creuen en ell no són condemnats, però els qui no creuen ja han estat condemnats, perquè no han cregut en el nom del Fill únic de Déu.

Comentari

En la intimitat del diàleg amb Nicodem, Jesús desvetlla les profunditats de l'amor diví. Comença dient “Déu ha estimat tant el món...” El món, l'univers sencer, havia sortit bo de les mans de Déu, com ho testimonia el llibre del Gènesi quan afirma que Déu, en ponderar tot allò

que anava creant dia rere dia, “veié que tot això era bo” (Gn 1, 10). Aquell món que era bo, però, va ser malmès pel pecat de l'home. Tanmateix, Déu no l'abandona i continua mantenint-li l'amor, que és més fort que el pecat. Un amor que arriba fins a l'extrem: “Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic” (v. 16).

Sant Cebrià, Pare de l'Església de mitjan segle tercer, convida a considerar que “molts i grans són els beneficis de Déu, que la bondat generosa i copiosa de Déu Pare i del Crist ha realitzat i sempre farà per a la nostra salvació. En efecte, per preservar-nos, donar-nos una nova vida i poder redimir-nos, el Pare va enviar el Fill. El Fill, que havia estat enviat, va voler ser anomenat també Fill de l'home, per fer-nos fills de Déu: es va humiliar, per elevar el poble que abans jeia a terra, va ser ferit per guarir les nostres ferides, es va fer esclau per menar-nos a la

llibertat a nosaltres, que érem esclaus. Va acceptar morir, per poder oferir als mortals la immortalitat”[1].

Déu Pare ens va lliurar “el seu Fill únic” (v. 16), diu Jesús. El Pare és donador de tot. En primer lloc, des de l'eternitat dona tot al seu Fill, com el mateix Jesús ho reconeix en la pregària al Pare durant l'Última Cena: “Tot allò que és meu és teu, i allò que és teu és meu” (*Jn* 17, 10). Pare i Fill comparteixen idèntica naturalesa divina.

Després de la creació, per amor als homes, Déu Pare lliura el Fill únic. Benet XVI explicava que “la paraula *únic* remet, d'una banda, al pròleg [de l'Evangeli de Joan] que diu que el *Logos* és el Fill únic que és Déu (*Jn* 1, 18). D'altra banda, recorda també Abraham, que no reté davant Déu al seu fill, *l'únic* (*Gn* 22, 2.12). El fet de donar del Pare arriba a la seva plenitud en l'amor del Fill fins a

l'extrem (*Jn* 13, 1), és a dir, fins a la creu”[2].

El do de Déu que és el seu Fill únic no va ser atorgat a un grup d'elegits ni de gent selecta, sinó que està destinat “al món”. Té, doncs, una dimensió universal. El món sencer estava necessitat de salvació i ha estat redimit per Ell perquè “no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna” (v. 16).

“Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d’ell” (v. 17). Sant Josepmaria ens fa considerar que Jesús, el Fill de Déu fet home, “no ve a condemnar-nos, a retreure’ns la nostra indigència o la nostra mesquinesa: ve a salvar-nos, a perdonar-nos, a disculpar-nos, a dur-nos la pau i l’alegria. Si reconeixem aquesta meravellosa relació del Senyor amb els seus fills, els nostres cors necessàriament es canviaran, i

ens farem càrrec que davant els nostres ulls s'obre un panorama absolutament nou, ple de relleu, de fondària i de llum”[3].

Sant Josepmaria explicava que “si Déu ens ha creat, si ens ha redimit, si ens estima fins al punt de lliurar per nosaltres el seu Fill unigènit (Cf. *Jn* 3, 16), si ens espera –cada dia!– com aquell pare de la paràbola esperava el seu fill pròdig (Cf. *Lv* 15, 11-32), ¿com no desitjarà que el tractem amorosament? Fora estrany de no parlar amb Déu, d'apartar-se'n, d'oblidar-lo, de moure's en activitats alienes a aquests tocs ininterromputs de la gràcia.”[4].

[1] Sant Cebrià, *D'operi l'eleemynis*, 1 (PL 4,601-603)

[2] Joseph Ratzinger - Benet XVI, *Jesús de Natzaret. I. Del Baptisme en*

el Jordà fins a la Transfiguració,
Claret, Barcelona, 2007, p. 301

[3] S. Josepmaria, *És Crist que passa*,
n. 165.

[4] S. Josepmaria, *Amics de Déu*, n.
251.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelide-la-solemnitat-de-la-santissima-
trinitat-a-quant-ens-estima-deu/](https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelide-la-solemnitat-de-la-santissima-trinitat-a-quant-ens-estima-deu/)
(17/08/2025)